

is hot enough to have warmed the very depths of the ocean. Could you get me a couple of towels? I'd better go right away, so as to be back in time. It would be a little too chilly if I waited till this afternoon."

Mariequita ran over to Victor's room, and returned with some towels, which she gave to Edna.

"I hope you have fish for dinner," said Edna, as she started to walk away; "but don't do anything extra if you haven't."

"Run and find Philomel's mother," Victor instructed the girl. "I'll go to the kitchen and see what I can do. By **Gimmin**! Women have no consideration! She might have sent me word."

Edna walked on down to the beach rather mechanically, not noticing anything special except that the sun was hot. She was not dwelling upon any particular train of thought. She had done all the thinking which was necessary after Robert went away, when she lay awake upon the sofa till morning.

She had said over and over to herself: "To-day it is Arabian; to-morrow it will be some one else. It makes no difference to me, it doesn't matter about Leonce Pontellier--but Raoul and Etienne!" She understood now clearly what she had meant long ago when she said to Adele Ratignolle that she would give up the unessential, but she would never sacrifice herself for her children.

Despondency had come upon her there in the wakeful night, and had never lifted. There was no one thing in the world that she desired. There was no human being whom she wanted near her except Robert; and she even realized that the day would come when he, too, and the thought of him would melt out of her existence, leaving her alone. The children appeared before her like antagonists who had

overcome her; who had overpowered and sought to drag her into the soul's slavery for the rest of her days. But she knew a way to elude them. She was not thinking of these things when she walked down to the beach.

The water of the Gulf stretched out before her, gleaming with the million lights of the sun. The voice of the sea is seductive, never ceasing, whispering, clamoring, murmuring, inviting the soul to wander in abysses of solitude. All along the white beach, up and down, there was no living thing in sight. A bird **with** a broken wing was beating the air above, reeling, fluttering, circling disabled down, down to the water.

Edna had found her old bathing suit still hanging, faded, upon its accustomed peg.

She put it on, leaving her clothing in the bath-house. But when she was there beside the sea, absolutely alone, she cast the unpleasant, pricking garments from her, and for the **first** time in her life she stood naked in the open air, at the mercy of the sun, the breeze that beat upon her, and the waves that invited her.

How strange and awful it seemed to stand naked under, the sky! How delicious! She felt like some new-born creature opening its eyes in a familiar world that it had never known.

The foamy **wavelets** curled up to her white feet, and coiled like serpents about her ankles. She walked out. The-water was chill, but she walked on. The water was deep, but she lifted her white body and reached out with a long, sweeping stroke. The touch of the sea is sensuous, enfolding the body in its soft, close embrace.

She went on and on. She remembered the night she swam far out, and recalled the terror that seized her at the fear of being unable to regain the shore. She did not look back now, but went on and on, thinking of the blue-grass meadow that she had traversed when a little child, believing that it had no beginning and no end.

Her arms and legs were growing tired.

She thought of Leonce and the children. They were a part of her life. But they need not have thought that they could possess her, body and soul. How Mademoiselle Reisz would have laughed, perhaps sneered, if she knew! “And you call yourself an artist! What pretensions, Madame! The artist must possess the courageous soul that dares and defies.”

Exhaustion was pressing upon and over-powering her.

“Good-by----because I love you.” He did not know; he did not understand. He would never **understand**. Perhaps Doctor Mandelet would have understood if she had seen him----but it was too late; the shore was far behind her, and her strength was gone.

She looked into the distance, and the old terror flamed up for an instant, then sank again. Edna heard her father’s voice and her sister Margaret’s. She heard the barking of an old dog that was chained to the sycamore tree. The spurs of the cavalry officer clanged as he walked across the porch. There was the hum of bees, and the mushy odor of pinks filled the air.

อธิบายคำศัพท์

1. Mulatresse = หญิงที่มีเลือดผสมของชนผิวขาวและชนผิวดำ
2. Griffe woman = ลูกสาวที่เกิดจากชนผิวดำกับชนผิวดำที่มีเลือดผสมผิวขาวหรือกับชนพื้นเมืองอเมริกันผิวขาว
3. Lucillean feast = งานเลี้ยงอย่างใหญ่โตมโหฬารที่ตั้งชื่อตามชื่อนายพลโรมัน ลูซิอุส ลิซินิอุส ลูซิลลัส (Lucius Licinius Lucullus) ผู้มีชื่อเสียงเรื่องการจัดงานเลี้ยงลักษณะดังกล่าวในคริสต์ศตวรรษที่ 1
4. Venus rising from the foam เทพธิดาแห่งความรักและความงามตามความเชื่อของชาวโรมัน ผู้เป็นธิดาของเทพจูปีเตอร์ (Jupiter) และเทพธิดาดิโอนี (Dione) วันสถือกำเนิดมาจากฟองคลื่น ตามตำนานเทพนิยายของกรีก วินัส ชื่อแอฟโฟรไดท์ (Aphrodete) และพยายามจะฆ่าตัวตายด้วยการจมน้ำ เนื่องจากความละอายในความประพฤติดของเธอกับชายหนุ่มรูปงามเธอถูกสาบให้ กลายเป็นปลาแต่มีใบหน้าเป็นมนุษย์
5. houris = พรายน้ำผู้บริสุทธิ์ มีความงามและความสาวเป็นอมตะ

แนววิจารณ์

แก่นเรื่อง

เคท โซแปง แสดงให้เห็นสภาพสังคมอเมริกันในศตวรรษที่ 19 ที่กำหนดบทบาทและสถานภาพของผู้หญิงให้เป็นเพียงภรรยาและมารดาเท่านั้น ผู้หญิงเปรียบเหมือนสมบัติชิ้นหนึ่งของสามี สังคมไม่ยอมรับว่าผู้หญิงเป็นมนุษย์ที่มีความปรารถนาและความคิดเห็นของตนเอง ผู้หญิงถูกตีกรอบไม่ให้แสดงออกทางอารมณ์ความรู้สึก โดยเฉพาะอย่างยิ่งความปรารถนาทางเพศ ตัวละครเอกของโซแปงเป็นผู้หญิงที่แตกต่างจากผู้หญิงซึ่งสังคมในศตวรรษที่ 19 กำหนด เธอค้นพบความปรารถนาที่แท้จริงของตนเอง และพยายามที่จะดำรงชีวิตในสังคมตามที่ตนปรารถนา เธอเสียชีวิตในที่สุดเพราะว่ายน้ำออกไปไกลจากชายฝั่งและจมน้ำตาย ราวกับว่าการจบชีวิตลงเป็น

หนทางไปสู่เสรีภาพและเป็นการหลุดพ้นจากข้อบังคับและกฎเกณฑ์ที่สังคมกำหนดนั่นเอง

โครงเรื่อง

เอทนา แต่งงานกับ เลองซ์ พอนเทริเอ นักธุรกิจฐานะดี ที่มีอายุมากกว่าเธอหลายปี เธอมีบุตรชาย 2 คน อายุ 4 และ 5 ขวบ เลองซ์ดูแลเอทนาให้มีความสุขทางกายอย่างดีโดยการปรนเปรอเธอด้วยทรัพย์สิน และเครื่องประดับราคาแพง แต่เขาไม่ได้ให้ความสำคัญต่อความคิดหรือความปรารถนาใดๆ ของเอทนา เขาหวงแหนเธอราวกับว่าเธอเป็นสมบัติมีค่าชิ้นหนึ่งของเขาเท่านั้น เมื่อครอบครัวพอนเทริเอ ไปพักผ่อนในช่วงฤดูร้อนที่ แกรนด์ ไฮลส์ เอทนาถูกอภัยยศัยกับ โรเบิร์ต เลอเบริน ชายหนุ่มเชื้อสายคริสโตลส์ ้วยเดียวกับเธอ ทั้งสองคนสนิทสนมกันและความสัมพันธ์นั้นก่อตัวเป็นความรักโรเบิร์ต ตัดสินใจไปจากชีวิตของเอทนา เพื่อไม่ให้ครอบครัวของเอทنال่มสลาย แต่เอทนาได้ค้นพบความปรารถนาที่แท้จริงของตนเองแล้ว ไม่สามารถฝืนใจทนทุกข์อยู่ในสังคมที่มีกฎเกณฑ์บีบบังคับเธอได้อีกต่อไป เธอจึงย้ายไปอยู่บ้านหลังเล็กของเธอตามลำพังเพื่อเสรีภาพที่เธอปรารถนา เธอจบชีวิตที่โดดเดี่ยวของเธอเมื่อว่ายนํ้าออกไปไกลชายฝั่งมากเกินไปจนหมดแรงและจมนํ้าตายในที่สุด

การดำเนินเรื่อง

เลท โซแปง ดำเนินเรื่องได้อย่างน่าติดตามโดยการใช้สัญลักษณ์ที่แสดงออกถึงการพัฒนาของตัวละคร และสถานการณ์ต่างๆ ที่จะนำไปสู่การ “ตื่น” ขึ้นมารู้จักตนเองและความปรารถนาที่แท้จริง การสร้างปมปริศนาและการบรรยายฉากทำให้ผู้อ่านมีความตื่นเต้นและรอคอยตอนจบของเรื่องอย่างใจจดจ่อ

การใช้สัญลักษณ์ (Symbolism)

1.1 โซแปง เปรียบเทียบชีวิตที่มีความสุขทางด้านวัตถุแต่ไร้อิสรภาพทางความคิดของเอทนา กับนกแก้วในกรง

A green and yellow parrot, which hung in a cage outside the door, kept repeating over and over:

“Allez vous-en! Allez vous-en! Sapristi! That’s all right!”³ [“go away! Go away! For god’s sake!”]

นอกจากนี้ นกยังเป็นสัญลักษณ์ของการแสวงหาเสรีภาพ ดังที่มาดามว์แซลไรสซ์กล่าวกับเอทนาว่าหากเธอต้องการพบกับเสรีภาพ เธอต้องมีความเข้มแข็งและพร้อมที่จะเผชิญหน้ากับโลกกว้างโดยไม่หวั่นเกรงต่อสิ่งใด

“Well, for instance, when I [Edna] left her [Mademoiselle Reisz] today, she put her arms around me and felt my shoulder blades, to see if my wings were strong, she said. ‘The bird that would soar above the level plain of tradition and prejudice must have strong wings. It is a sad spectacle to see the weaklings bruised, exhausted, fluttering back to earth’”(82)

1.2 ทะเลที่กว้างใหญ่ไร้ขอบเขต เรียกร้องให้เอทนาลงไปสัมผัส เป็นสัญลักษณ์แทนความอบอุ่นและเสรีภาพที่เธอแสวงหา

The voice of the sea is seductive; never ceasing, whispering, clamoring, murmuring, inviting the soul to wander for a spell in abysses of solitude; to lose itself in mazes of inward contemplation.

The voice of the sea speaks to the soul. The touch of the sea is sensuous, enfolding the body in its soft, close embrace. (15)

1.3 ความสำเร็จของเอทนาที่สามารถเอาชนะความกลัวการจมน้ำได้โดยการว่ายน้ำ เป็นสัญลักษณ์ของการสลัดพันธนาการของกฎเกณฑ์ทางสังคมไปสู่เสรีภาพในทะเลกว้าง

Edna had attempted all summer to learn to swim . . . A certain ungovernable dread hung about her when in the water, unless there was a hand near by that might reach out and reassure her.

But that night she was like the little tottering, stumbling, clutching child, who of a sudden realizes its powers, and walks for the first time alone, boldly and with over- confidence. (28)

1.4 ท้องทุ่งกว้างใหญ่ไร้ขอบเขตในมลรัฐเคนทักกีที่เอทนาใช้ชีวิตในวัยเด็กเป็นสัญลักษณ์ของการเดินทางค้นหาตนเองของเอทนา ภาพท้องทุ่งแห่งนั้นปรากฏอยู่ในจินตนาการของเธอตลอดมา เมื่อเธอแสวงหาเสรีภาพ เพราะภาพท้องทุ่งนั้นเปรียบเสมือนทะเลในความคิดของเธอนั่นเอง

The hot wind beating in my face made me think . . . without any connection that I can trace . . . of a summer day in Kentucky, of a meadow that seemed as big as the ocean to the very little girl walking through the grass, which was higher than her waist. . .

I could see only the stretch of green before me, and I felt as if I must walk on forever, without coming to the end of it. I don't remember whether I was frightened or pleased. I must have been entertained . . . .

“Sometimes I feel this **summer** as if I were walking through the green meadow again; idly, aimlessly, unthinking and unguided. (17)

1.5 แหวนแต่งงานของเอทนาเป็นสัญลักษณ์ของพันธนาการที่สังคมกำหนดบทบาทและหน้าที่ของผู้หญิงที่พึงมีต่อสามีและบุตร เธอพยายามทำลายแหวนแต่งงานแต่เธอไม่สามารถทำได้สำเร็จ เธอจึงจำต้องสวมแหวนไว้เช่นเดิม

Once she stopped, and taking off her wedding ring, flung it upon the carpet. When she saw it lying there, she stamped her heel upon it, striving to crush it. But her small boot heel did not make an indenture, not a mark upon the little glittering circlet. (53)

1.6 คนตรีที่มาดมัวแซล โรสซ์บรรเลงสัมผัสอารมณ์ความรู้สึกของเอทนาเป็นสัญลักษณ์ของการปลุกให้เธอ “ตื่น” และรับรู้ความปรารถนาที่แท้ของเธอ

The shadows deepened in the little room. The music grew strange and fantastic-----turbulent, insistent, plaintive and soft with entreaty. The shadows grew deeper. The music filled the room. It floated out upon the night, over the housetops, the Creseent of the river, losing itself in the silence of the upper air.

Edna was sobbing, just as she had wept one midnight at Grand Isle when strange, new voices awoke in her. (64)

ทุกครั้งที่เธออ่านจดหมายของโรเบิร์ต มาดมัวแซล โรสซ์จะบรรเลงดนตรีเพื่อปลุกเร้าให้เธอยอมรับความจริงว่าเธอหลงรักโรเบิร์ตและการแต่งงานของเธอนั้นเป็นเพียงความต้องการเอาชนะบิดาและพี่สาวเท่านั้น ไม่ใช่ความรักที่แท้จริง

The very first chords which Mademoiselle Reisz struck upon the piano sent a keen tremor down Mrs. Pontellier's spinal column. It was not the first time she had heard an artist at the piano. Perhaps it was the first time she was ready, perhaps the first time her being was tempered to take an impress of the abiding truth . . . She trembled, she was choking, and the tears blinded her. (27)

2. การเตรียมการเพื่อให้เหตุการณ์ที่จะเกิดในอนาคตบังเกิดอย่างสมเหตุสมผล (Foreshadowing)

โซแปง สร้างเหตุการณ์หลายอย่างให้ผู้อ่านคาดเดาเหตุการณ์ที่จะเกิดในอนาคตดังนี้

- 2.1 ภาพลักษณ์ของชายเปลือยที่เอทนาจินตนาการยามได้ฟังดนตรีของมาดามเรดิญอลเป็นภาพของคนที่ย่ำแย่สิ้นหวัง ยืนอยู่ลำพังที่ชายทะเลมองคนจากไปในฟ้ากว้างเป็นการบอกล่วงหน้าถึงตอนจบของเรื่องเมื่อเอทนาเปลือยกายลงว่ายน้ำในทะเล แตกต่างแต่เพียงนกที่เอทนาเห็นในความเป็นจริงเป็นนกปีกหักและร่อนลงสู่ทะเล มิได้โฉบบินไปในฟ้ากว้างอย่างที่เธอจินตนาการ แต่แสดงให้เห็นถึงเสรีภาพที่เธอปรารถนาและประสบความสำเร็จในการแสวงหานั่นในที่สุด

One piece which that lady played Edna had entitled "Solitude." It was a short, plaintive, minor strain. . . . When she heard its tune came before her imagination the figure of a man standing beside a desolate rock on the seashore. He was naked. His attitude was one of hopeless resignation as he looked toward a distant bird winging its flight away from him. (27)

เสียงของทะเลพราวเพรียกให้เธอลงไปสู่อ้อมอก ฟองคลื่นเปรียบเสมือนงูที่ขดหางเป็นวงอยู่รอบข้อเท้าของเธอ เชิญชวนให้เธอลงไปสัมผัส

The voice of the sea is seductive, never ceasing, whispering, clamoring, murmuring, inviting the soul to wander in abysses of solitude . . . A bird with a broken wing was beating the air above, reeling, fluttering, circling disabled down, down to the water . . . when she was there beside the sea, absolutely alone, she cast the unpleasant, pricking garments from her, and for the first time in her life she stored naked in the open air . . . .

She felt like some new-born creature, opening its eyes in a familiar world that it had never known.

The foamy wavelets curled up to her white feet, and coiled like serpents about her ankles . . . . The touch of the sea is sensuous, enfolding the body in its soft, close embrace. (113)

2.2 โขแปง กล่าวถึงดนตรีที่มีเนื้อหาและท่วงทำนองเกี่ยวกับความรักและความตายหลายครั้งเพื่อเตรียมผู้อ่านให้คาดเดาเหตุการณ์ล่วงหน้าได้ว่า ความรักของเอเธนาคงจะไม่สมหวัง

Two young girls, the Farival twins, were playing a duet from “Zampa” upon the piano. (4)

Zampa เป็นชื่อของโรแมนติกโอเปรา ของหลุยส์ เฮโรลด์ (Louis Herold) ที่มีเนื้อเรื่องเกี่ยวกับความตายของตัวเองในทะเล

เมื่อมาคัมวแซล ไรสซ์ เล่นเปียโนให้เอทนาฟัง เธอเล่นเพลงเกี่ยวกับความตายของตัวเอง ในโอเปร่าของแวกเนอร์ (Wagner) เรื่อง Tristan and Isolde ที่มีเนื้อเรื่องมาจากนิยายปรัมปรา สมัยกลาง เกี่ยวกับความรักที่ไม่สมหวังและตัวเองฝ่ายหญิงได้ร้องเพลง Isolde's song เพื่ออำลา คนรักของเธอเมื่อสิ้นใจในอ้อมแขนของเขา

“Mademoiselle had glided from the Chopin into the quivering love notes of Isolde's song, and back again to the Impromptu with its soulful and poignant longing.” (64)

“To be an artist includes much; one must possess many gifts-- absolute gifts--which have not been acquired by one's own effort. And, moreover, to succeed, the artist must possess the courageous soul . . . . The brave soul. The soul that dares and defies.” (63)

ความสำเร็จในการว่ายน้ำเป็นจุดเริ่มต้นของการค้นพบตัวเองที่แท้ของเธอนั่นเอง

A feeling of exultation overtook her, as if some power of significant import had been given her to control the working of her body and her soul. She grew daring and reckless, overestimating her strength. She wanted to swim far out, where no woman had swum before. (28)

การที่เอทนาสามารถกำจัดความหวาดกลัวความตายจากการจมน้ำได้นั้นเป็นलगขอก เหตุการณ์ล่องหน้าได้ว่า ทะเลสำหรับเอทนามิได้หมายถึงการจบชีวิตแต่เป็นการเริ่มต้นของความมี เสรีภาพและความเป็นตัวของตัวเองมากกว่า อีกนัยหนึ่งก็คือการได้สัมผัสกับทะเลเปรียบเหมือน การได้กลับสู่อ้อมอกของธรรมชาติ และการได้รับความอบอุ่นช่วงวันครั้งนั่นเอง

As she swam, she seemed to be reaching out for the unlimited in which to lose coarsely.

Once she turned and looked toward the shore, toward the people she had left there. She had not gone any great distance . . . . But to her unaccustomed vision the stretch of water behind her assumed the aspect of a barrier which her unaided strength would never be able to overcome.

A quick vision of death smote her soul, and for a second of time appalled and enfeebled her senses. But by an effort she rallied her staggering faculties and managed to regain the land.

She made no mention of the encounter with death and her flash of terror. .

ในตอนจบเธอหาไม่มีความหวาดกลัวทะเลอีกต่อไป

She remembered the night she swam far out, and recalled the terror that seized her at the fear of being unable to regain the shore. She did not look back now, but went on and on, thinking of the blue-grass meadow that she had traversed when a little child, believing that it had no beginning and no end. (1 13-114)

- 2.4 การนั่งเรือไป Cheniere Caminada สำหรับเธอหาเป็นการเริ่มต้นการเดินทางเพื่อปลดปล่อยตนเองให้หลุดพ้นจากพันธะครอบครัวยุคใหม่ที่สังคมกำหนด และเป็นการบอกเหตุการณ์ ล่วงหน้าว่าทะเลเท่านั้นที่เธอจะพบเสรีภาพอย่างแท้จริง

Sailing across the bay to the Cheniere Caminada, Edna felt as if she were being borne away from some anchorage which had held her fast, whose chains had been loosening . . . had snapped the night before when the mystic spirit was abroad, leaving her free drift whithersoever she chose to set her sails. (35)

2.5 การที่เอหนากล่าวกับมาดามเรติญอลว่าเธอจะเสียสละทุกอย่างได้เพื่อครอบครัวและลูกแต่เธอจะไม่ยอมสูญเสียวิญญาณของเธอ ทำให้ผู้อ่านคาดเดาได้ว่าในท้ายที่สุดเอหนาจะทำตามความปรารถนาของเธอ เพราะเธอค้นพบแล้วว่ามนุษย์ทุกคนควรมีความเป็นตัวของตัวเองและทำตามความปรารถนาของตนเองมิใช่ตามที่สังคมกำหนด

Edna had once told Madame Ratignolle that she would never sacrifice herself for her children, or for any one. . . .

“ I would give up the unessential; I would give my money. I would give my life for my children; but I wouldn't give myself. I can't make it more clear; it's only something which I am beginning to comprehend, which is revealing itself to me.” (48)

2.6 การที่เลองซ์ไปหารี้อกับหมอมันเคอเล่ถึงความคิดของเอหนา ทำให้หมอเขาได้ทันทีว่าเอหนามีความรักกับชายอื่น โดยที่เลองซ์ไม่คาดคิดถึงเรื่องนี้มาก่อนเพราะเขาไม่เคยเข้าใจภรรยาของตนเองเลย ความไม่ใส่ใจของเลองซ์เป็นสิ่งบอกเหตุได้ว่าชีวิตคู่ของครอบครัวพอนเทรีเอต้องจบลงด้วยความเศร้าอย่างแน่นอน

The Doctor would have liked during the course of conversation to ask, "Is there any man in the case?" but he knew his Creole too well to make such a blunder as that. (67)

3. จุดสุดยอดของเรื่อง (Climax) ซึ่งนำไปสู่การคลี่คลายปัญหาทั้งหมดของเรื่อง

เมื่อโรเบิร์ตตัดสินใจจากเอทนาไปด้วยเหตุผลที่ว่าเขารักเธอเขาจึงไม่ต้องการให้เธอเสื่อมเสียชื่อเสียง ทำให้เอทนาตระหนักว่าโรเบิร์ตก็เป็นเหมือนผู้ชายคนอื่นๆ ในสังคมที่มีจิตใจคับแคบ เขาไม่ยอมรับความเป็นตัวของตัวเองของผู้หญิง โรเบิร์ตยึดติดอยู่กับกรอบที่สังคมกำหนด โดยไม่มีความกล้าหาญพอที่จะปลดปล่อยตนเองให้หลุดพ้นจากพันธนาการของจารีตประเพณีที่กำหนดให้ผู้หญิงเป็นเพียงทรัพย์สินมีค่าชิ้นหนึ่งทางสามี การจากไปของโรเบิร์ตทำให้เธอสำนึกได้ว่าเธอไม่มีวันได้พบกับเสรีภาพที่แท้จริงเพราะสังคมจะไม่ยอมรับความคิดเห็นในการกระทำของเธออย่างแน่นอน

Robert was not waiting for her in the little parlor. He was nowhere at hand. The house was empty. But he had scrawled on a piece of paper that lay in the lamplight:

"I love you. Good- by -- because I love you." (111)

การที่เอทนากลับไปทะเลสถานที่พักผ่อนฤดูร้อนของครอบครัวที่เธอพบโรเบิร์ตครั้งแรกนั้นเพราะเธอไม่ปรารถนาจะอยู่ในเมือง อย่างน้อยเธอไม่ต้องเผชิญหน้ากับผู้คุ้นเคยและเพื่อนฝูงในวงสังคมเดียวกับเธอ และการได้กลับมาสู่ทะเลเป็นเสมือนการกลับสู่อ้อมอกที่อบอุ่นของผู้เป็นที่รักและเป็นการได้รับการปลดปล่อยจากกฎเกณฑ์ของสังคมรวมทั้งการได้รับเสรีภาพที่เธอปรารถนาอีกด้วย

She had said over and over to herself: To-day it is **Arobin**; to-morrow it will be someone else. It makes no difference to me, it doesn't matter about Leonce Pontellier--but Raoul and Etierme! "she understood now clearly what she had meant long ago when she said to Adele Ratignolle **that** she would give up the unessential, but she would never sacrifice herself for her children.

Despondency had come upon her there in the wakeful night, and had never lifted. There was no one thing in the world that she desired. There was no human being whom she wanted near her except Robert: and she even realized that the day would come when he, too, and the thought of him would melt out of her existence, leaving her alone. The children appeared before her like antagonists who had overcome her; who had overpowered and sought to drag her into the soul's slavery for the rest of her days. But she knew a way to elude them.

ไม่ว่าการเสียชีวิตของเอทนาจะเป็นการเจตนาฆ่าตัวตายหรือไม่ ความสำเร็จของเอทนา คือ การได้รับเสรีภาพที่เธอแสวงหา และการหลุดพ้นจากกฎเกณฑ์ของสังคมที่พันธนาการจิตวิญญาณของเธอไว้

She looked into the distance, and the old terror flamed up for an instant, then sank again. Edna heard her father's voice and her sister Margaret's. She heard the barking of an old dog that was chained to the Sycamore tree. The spurs of the cavalry officer clanged as he walked across the porch. There was the hum of bees, and the musky odor of pinks filled the air. (124-25)

ตัวละครเอก

ตัวละครเอกของเรื่องคือ เอทนา พอนเทรีเอ เลองซ์ พอนเทรีเอ และ โรเบิร์ต เลอเบริน ในที่นี้จะวิจารณ์ลักษณะนิสัยของเอทนา เพื่อเป็นแนวทางในการวิจารณ์ตัวละครตัวอื่นๆ ต่อไป

1. เป็นคนที่มีอารมณ์อ่อนไหว และเก็บความรู้สึก ไม่แสดงออก

Mrs. Pontellier's eyes were quick and bright; they were a yellowish brown, about the color of her hair. She had a way of turning them swiftly upon an object and holding them there as if lost in some inward maze of contemplation or thought. (5)

เมื่อถูกกล่าวหาว่าละเลยหน้าที่ในการเป็นมารดา เธอไม่ปริปากโต้เถียงสามี ได้แต่นิ่งอยู่กับความคิดของตนเอง

An indescribable oppression, which seemed to generate in some unfamiliar part of her consciousness, filled her whole being with a vague anguish. It was like a shadow, like a mist passing across her soul's summer day. It was strange and unfamiliar; it was a mood. She did not sit there **inwardly** upbraiding her husband, lamenting at Fate, which had directed her footsteps to the path which they had taken. (10)

2. เธอแตกต่างจากผู้หญิงคริสโตลคนอื่นๆ เพราะเธอไม่ใช่มารดาที่ปกป้องลูกและยอมมอบกายถวายชีวิตให้ลูกและสามี โดยสูญเสียความเป็นตัวของตัวเองไป

In short, Mrs. Pontellier was not a mother-woman. The mother-woman seemed to prevail that summer at Grand Isle. It was easy to know them, fluttering about with extended, protecting wings, when any harm, real or imaginary, threatened their precious brood. They were women who idolized their children, worshipped their husbands, and esteemed it a holy privilege to efface themselves as individuals and grow wings as ministering angels! (8)

นอกจากนี้เธอยังแตกต่างจากผู้หญิงคริสโตล เพราะเธอเก็บความรู้สึกลงและจริงจังกับการกระทำหรือคำพูดของบุคคลที่เกี่ยวข้องกับเธอ

Mrs. Pontellier, though she had married a Creole, was not thoroughly at home in the society of Creoles; never before had she been thrown so intimately among them. They were only Creoles that summer at Lebrun's. They all knew each other, and felt like one large family, among whom existed the most amicable relations. A characteristic which distinguished them and which impressed Mrs. Pontellier most forcibly was their entire absence of prudery. Their freedom of expression was at first incomprehensible to her, though she had no difficulty in reconciling it with a lofty chastity which in the Creole woman seems to be inborn and unmistakable. (10)

เอทนาไม่ชอบเล่าเรื่องส่วนตัวให้ผู้ใดฟังเธอชอบอยู่กับความคิดของตนเอง เธอมีความขัดแย้งในตัวเองคือ ภายนอกดูเหมือนเธอดำเนินชีวิตตามกฎเกณฑ์ทางสังคม แต่ภายในจิตใจเธอมีคำถามที่เธอต้องการค้นหาคำตอบด้วยตนเองอยู่ตลอดเวลา

Mrs. Pontellier was not a woman given to confidences, a characteristic hitherto contrary to her nature. Even as a child she had lived her own small life all within herself. At a very early period she had apprehended instinctively the dual life-- that outward existence which conforms, the inward life which questions. (14)

มาดามแรติญอลตระหนักดีว่าเอทนาแตกต่างจากผู้หญิงคริสโกลเพราะเธอจริงจังกับชีวิต เมื่อเธอสังเกตเห็นสัมพันธ์ภาพที่เจริญงอกงามระหว่างเอทนากับโรเบิร์ต เธอจึงกล่าวเตือนโรเบิร์ตให้รู้ว่าเอทนาไม่เหมือนหญิงคนอื่นๆ และเขาไม่ควรสนิทสนมกับเธอมากเกินไปเพราะอาจทำให้เธอจิตใจไขว่เขวได้

“I only ask for one; let Mrs. Pontellier alone.”

“She is not one of us; she is not like us. She might make the unfortunate blunder of taking you seriously.” (20-2 1)

3. เป็นคนมีความเชื่อมั่นในตนเอง และไม่หยุดยั้งการแสวงหาตนเองจนกระทั่งเธอได้พบคำตอบ

Edna Pontellier could not have told why, wishing to go to the beach with Robert, she should in the first place have declined, and in the second place have followed in obedience to one of the two contradictory impulses which impelled her.

A certain light was beginning to dawn dimly within her,—the light which, showing the way, forbids it. (13)

เธอเริ่มตระหนักถึงความต้องการเป็นตัวของตัวเอง มิใช่การดำเนินชีวิตไปตามที่สังคมกำหนด

In short, Mrs. Pontellier was beginning to realize her position in the universe as a human being, and to recognize her relations as an individual to the world within and about her. This may seem like a ponderous weight of wisdom to descend upon the soul of a young woman of **twenty-eight** . . . perhaps more wisdom than the Holy Ghost is usually pleased to vouchsafe to any woman.

But the beginning of things, of a world especially, is necessarily vague, tangled, chaotic, and exceedingly disturbing. How few of us ever emerge from such beginning! How many souls perish in its tumult! (14)

ความเชื่อมั่นในตนเองของเธอน่าเห็นได้จากการทำงานกับเลออนซ์เพียงเพื่อเอาชนะพี่สาวและบิดา

Her marriage to **Leonce** Pontellier was purely an accident, in this respect resembling many other marriages which masquerade as the decrees of Fate . . . . He pleaded her; his absolute devotion flattered her. She fancied there was a sympathy of thought and taste between them, in which fancy she was mistaken. Add to this the violent opposition of her father and her sister Margaret to her marriage with a Catholic, and we

need seek no further for the motives which led her to accept Monsieur Pontellier for her husband. (19)

แม้ว่าเธอจะรักลูกชายทั้งสองแต่ดูเหมือนว่าเมื่อลูกอยู่ในความดูแลของย่าเธอรู้สึกว่ามี
เสรีภาพแม้เพียงชั่วคราวนู

She would sometimes gather them passionately to her 'heart; she would sometimes forget them. . . . Feeling secure regarding their happiness and welfare, she did not miss them except with an occasional intense longing.

Their absence was a sort of relief, though she did not admit this, even to herself. It seemed to free her of a responsibility which she had blindly assumed and for which Fate had not fitted her. (19-20)

มาดาม แรตติงอลเกรงว่าความรู้สึกผูกพันที่เอทานามีต่อ โรเบิร์ตเริ่มมากขึ้นตามลำดับเนื่อง
จากเธอเป็นคนจริงจังกับชีวิต

She missed him the days when some pretext served to take him away from her, just as one misses the sun on a cloudy day without having thought much about the sun when it was shining. (28-29)

เอทานาเริ่มที่จะต่อต้านคำสั่งของสามีที่เธอเคยปฏิบัติตามโดยไม่เคยขัดแย้ง

Another time She would have gone in at his request. She would, through habit, have yielded to his desire; not with any sense of